

Din Egipt spre Canaan

Importanța scrierilor Vechiului și Noului Testament

O soră în Hristos, care a plecat în urmă cu mulți ani la Domnul, a scris pe marginea Bibliei ei mult citite, următoarele rânduri: „În Vechiul Testament este ascuns Noul, în Noul Testament este descoperit Vechiul.“

Această mărturie simplă despre importanța și învățătura Vechiului Testament este un adevăr binecuvântat.

Mulți consideră cărțile Vechiului Testament ca fiind foarte utile pentru timpurile trecute, dar de o însemnătate mică pentru noi astăzi. Aceasta este o părere foarte regretabilă; oricine judecă superficial sau trece cu vederea aceste părți ale Sfintei Scripturi, pierde mult din ceea ce reprezintă o adevărată valoare pentru sufletul său. Este scris: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și folositoare pentru învățatură, pentru muștrare, pentru îndreptare, pentru instruire în dreptate“ (2 Timotei 3.16-17). „Toate câte au fost scrise mai înainte au fost scrise spre învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin încurajarea Scripturilor, să avem speranță“ (Romani 15.4). Primul verset ne asigură că părțile simbolice ale Bibliei sunt împlinite prin insuflarea lui Dumnezeu, iar celălalt verset ne arată că ele au o valoare practică pentru noi.

Cele cinci cărți ale lui Moise sunt pline de învățături simbolice. Pentru cititorul credincios, ele sunt un izvor de bogății inestimabile, pentru că ele vorbesc despre Hristos, „... în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii“ (Coloseni 2.9).

Aceste cărți pot fi comparate cu o mare galerie de artă, în care Hristos din Noul Testament este văzut în diversele slăvi ale Persoanei și lucrării Sale. Hristos este cheia pentru toate imaginile din Vechiul Testament. Toate indică spre El. Dacă *El* este cunoscut, dacă este iubit cu toată inima și dacă Persoana *Sa* binecuvântată Se află în centrul tuturor sentimentelor și gândurilor, atunci nu va fi greu să-L recunoaștem, chiar dacă ne apare ascuns în aceste imagini. Se spune: „Iubirea este ageră“; ea poate recunoaște în obiectul ei frumuseți, care sunt ascunse altor ochi. Această mărturie se adevărește și în lucrurile cerești. Dragostea față de Domnul Isus și dorința sinceră a inimii după El sunt cele mai bune premise pentru înțelegerea Scripturilor cu caracterul lor exemplar. O singură imagine nu ar fi putut exprima întreaga Sa valoare, de aceea există mai multe și totuși „nici jumătate nu mi s-a spus“ (1 Împărați 10.7). A înțelege *tot* ce este Isus, a înțelege adâncimile dragostei Sale, slava Persoanei Sale, rămâne rezervat pentru o zi viitoare. Ceea ce nu înțelegem acum, vom înțelege când Îl vom vedea așa cum este. Între timp să avem o minte deschisă și să ne îndreptăm inimile spre El. Cel, care a deschis Scripturile celor doi ucenici care se îndreptau spre Emaus, să ne prezinte și nouă tot ceea ce se referă la El în aceste Scripturi.

Așa cum Îl vedem pe Domnul Isus, să ne vedem și pe noi, pentru că noi suntem *una* cu El. De aceea, câteva imagini vorbesc și despre *părtășia* credincioșilor cu Hristos și despre *salvare*, precum și despre Salvator (Mântuitor), despre *eliberare*, dar și despre Eliberator.

Desigur, astăzi avem o cunoștință mai clară și o mărturie completă. Domnul *Isus* Însuși a fost aici și slava a fost văzută în El. Singurul Fiu din sânul Tatălui a fost El Însuși pe pământ, iar noi putem urmări urmele pașilor Săi pe paginile celor patru Evanghelii: de la Betleem spre Golgota și apoi din nou în cer. *Dragostea divină* este acum deplin descoperită, iar *dreptatea divină* este satisfăcută complet prin crucea lui Hristos – realități care în imaginile din Vechiul Testament nu își găsiseră încă expresia lor deplină. Numai crucea dă o mărturie completă despre adevărurile minunate: „Dumnezeu este lumină“ și „Dumnezeu este dragoste“.

Un scriitor spunea odată că în imaginile din Vechiul Testament Dumnezeu ni-L prezintă pe Hristos în diverse aspecte. Imaginile ne vorbesc despre *Hristos*, dar în diversele Sale slăvi. Dacă ne gândim la jertfe, ele indică spre *unica* jertfă a lui Isus Hristos, în caracterul său diversificat: ca jertfă de ardere de tot, ca jertfă de mâncare, ca jertfă de pace, ca jertfă pentru păcat și ca jertfă

pentru vină. La fel și în cazul celorlalte imagini. Fiecare vestește valoarea și frumusețea Domnului Isus.

Sfinții au găsit întotdeauna înviore și îmbărbătare în aceste scrieri, iar tânărul credincios se simte atras spre cercetarea lor, înainte de a putea spune cum le va putea aplica în folosul său. El simte că ele descriu propria sa soartă și istorisesc despre calea sufletului său în continuare. Din una din aceste cărți cu caracter exemplar, Domnul l-a învățat pe Nicodim despre înălțarea Sa pe lemnul crucii, ca o replică la înălțarea șarpelui în pustiu de către Moise (Ioan 3.14); dintr-o altă carte a ales cuvinte cu care a biruit diavolul în pustiu. În 1 Corinteni 10.11 avem o indicație divină, și anume de a privi istoria lui Israel ca o pildă pentru noi: „Și toate acestea li se întâmplau ca pilde și au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care au ajuns sfârșiturile veacurilor.“

În următoarele capitole, atenția tinerilor cititori credincioși este îndreptată spre această istorie plină de evenimente. Aceste capitole au fost scrise cu dorința de a ajuta pe cei „care au parte de chemarea cerească“ în cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu. Este recomandat ca cititorul să citească cu rugăciune fiecare capitol. Această călătorie din Egipt la Canaan este o călătorie minunată și ea ne arată atât părțile negative, cât și cele pozitive; ea istorisește despre eșecul acestui popor răscumpărat, dar și despre victoriile sale. Ea ne arată cum trebuie să fie calea unui creștin și cum este ea deseori în realitate.

Egiptul – Pustiul – Canaanul

Copiii lui Israel ne sunt prezentați în trei situații diferite de viață; toate sunt exemplare pentru poziția și partea credinciosului.

Israel în Egipt: Aici îi găsim pe israeliți sub protecția sângelui, care, conform Cuvântului lui Dumnezeu, era stropit pe ambiții și pe pragul de sus al ușilor lor; ei erau în siguranță față de judecată și în pace cu Dumnezeu. Îi vedem în casele lor mâncând carnea de miel friptă la foc, cu coapsele încinse, cu sandalele în picioare și cu toiagul în mână. Ei erau gata să iasă din Egipt.

Aceasta ne arată credinciosul în mijlocul unei lumi căzute, pradă judecății, protejat prin sângele lui Hristos și scăpat de mânia viitoare. El are viață în mijlocul morții, căci judecata a fost deja executată pentru el. Sângele Mielului lui Dumnezeu este răspunsul pentru toate pretențiile lui Dumnezeu cu privire la dreptate, și pentru credincios nu mai există nicio îndoială. El are pace cu Dumnezeu și, savurând această pace, mănâncă mielul înjunghiat – o imagine a lui Hristos suferind.

Astfel, îmbrăcat cu haina pelerinului, el stă într-o așteptare continuă a ceasului în care Domnul îl va chema de pe pământ în cer. Între timp este *în* lume, dar nu *din* lume. Sângele de pe ușorii și de pe pragul de sus al ușii este între el și egiptenii de afară; el a primit indicația clară să nu părăsească poziția sa separată până dimineața (Exod 12.22).

În Egipt, israelitul era ocrotit, sărbătorea Paștele și aștepta. În lume, credinciosul are salvarea, părtașia și nădejdea. Prima epistolă către Tesaloniceni ne arată credinciosul în această poziție.

Israel în pustiu – Separat pentru Dumnezeu: Marea Roșie era ca o barieră între israeliți și egipteni și îi separa pentru totdeauna de locul sclaviei și al închinării la idoli. Ei erau un popor ales, care locuia singur și nu era socotit printre națiuni. Dumnezeu era Conducătorul lor – stâlpul de foc se ridica deasupra lor pentru a le arăta calea. Se hrăneau cu mana cerească, ce cădea zilnic din cer; beau din apa Sa, ce curgea din stânca lovită; umblau în lumina Sa și luptau sub steagul Său. Egiptul era *în urma* lor, Canaanul era *în fața* lor, iar Dumnezeu era *cu* ei.

Aceasta indică spre credincios, care este eliberat din acest veac rău de acum prin crucea lui Hristos (Galateni 1.3); el este răstignit față de lume (Galateni 6.14), a murit și a fost înmormântat (Coloseni 2.12), este un străin în țară străină (1 Petru 2.11), privind *înainte* spre o țară mai bună, o țară cerească.

El nu are nimic a face cu conducerea națiunilor din jurul său. Asemenea unui pelerin, el umblă în pace pe străzile împăratului și dă Cezarului ce este al Cezarului, iar lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu. Ochiul Tatălui său este asupra sa și el umblă privind în sus. Toate sursele sale sunt în Dumnezeu, de care el este dependent, care îngrijește pentru toate nevoile sale zilnice. Calea sa este o cale a credinței, și de aceea este o cale de încercări, și adesea de eșecuri. Aici găsește și gustă apele amare de la Mara; dar imediat după aceea urmează apa dulce și palmierii din Elim. Aici, Amalec iese la luptă contra pelerinului; dar Dumnezeu îl *susține*, așa cum *a făcut* și la Marea Roșie, și toți dușmanii săi sunt bătuiți, pentru că Dumnezeu este mai puternic decât dușmanii Lui.

Pentru credincios, pustiul este „școala lui Dumnezeu“. Prin experiență, el cunoaște acolo nemernicia și slăbiciunea sa și are parte de harul și puterea unui Dumnezeu atotprezent. El află nu numai în teorie, ci într-o realitate dureroasă a practicii vieții că în carnea sa nu locuiește nimic bun. Carnea a avut ocazia să-și arate adevăratul ei caracter și a făcut-o. Și aici află că Dumnezeu este Dumnezeul oricărui har, pentru care niciun necaz nu este prea mare, care îl reabilitează când cade, care este tăria sa în slăbiciune, eliberatorul său în luptă, visteria sa și grâнарul său în fiecare etapă a căii sale, care este totul pentru el.

Știm ce frumos este când un tânăr credincios, cu inima veselă și cu privirea strălucind de bucurie cântă la începutul călătoriei sale prin pustiul: „Toate păcatele mele le-a îndepărtat sângele Său“ și „Patria mea este acolo, sus“, așa cum Israel a cântat cântarea de izbăvire la malul Mării Roșii. Dar este mult mai minunat să-l vezi pe pelerinul în vârstă, sprijinit pe toiagul său, având pustiul în urma sa, întreaga școală a vieții, urcușul și coborâșul, eșecurile dese și reabilitările, care, la sfârșitul călătoriei prin pustiul, poate exclama ca odinioară Caleb: „Și acum, iată, Domnul m-a păstrat viu, după cum a spus, acești patruzeci de ani, de când a zis Domnul cuvântul acesta către Moise... Sunt încă tot așa de tare astăzi ca și în ziua în care m-a trimis Moise: cum era puterea mea atunci, așa este puterea mea acum, pentru război, și pentru a ieși și pentru a intra“ (Iosua 14.10, 11)!

El s-a cunoscut pe sine, a verificat ajutorul lui Dumnezeu și a acumulat experiență. Dacă privim în lumina lui Dumnezeu la drumul aspru pe care ne-a condus Domnul când ne-a eliberat, ne-a menținut, ne-a păzit și ne-a oprit când piciorul nostru nesigur amenința să alunece, când vedem cât de aproape am umblat adesea pe marginea prăpastiei și am fost ținuți de mâna Sa, atunci cu siguranță vom exclama cu o inimă plină de adorare: „Toate le face bine“.

Psalmul 23 este cântarea unui pelerin, care, pe drumul său către patrie, află că Domnul este Păstorul său. Crucea este în spatele său (Psalm 22), slava este înaintea lui (Psalm 24), iar Păstorul este cu el (Psalm 23). Deși calea sa duce „prin valea umbrei morții“, nu se teme de niciun rău, pentru că Păstorul îl susține, toiagul și nuiaua Sa, ochiul Său conducător îl conduc pe pelerin până în „casa Domnului“, patria sa veșnică.

Drag cititor tânăr, a devenit această lume un pustiul pentru tine? Simți că treci printr-o țară străină, în care inima ta nu poate fi satisfăcută de nimic și ochiul tău nu poate fi atras de nimic? Diavolul și inima ta vor încerca la fiecare pas să te ducă pe căi rătăcite și să-ți amintească de plăcerile Egiptului pe care le-ai lăsat în urmă. ***Privește înainte!*** Omul proslăvit la dreapta lui Dumnezeu este alături de tine și El poate să te treacă cu bine prin pustiul. În curând vei ajunge în Casa Tatălui și vei avea parte de o primire din toată inima.

Acolo-n binecuvântarea,
În care eu mă voi opri,
Îmi va veni-n întâmpinare
El, Dumnezeu și Tatăl meu.
Iubirea de sus, din mărire,
Cu slavă mă va-mpresura.
Ea mi-a-ndulcit aici pustiul,
Tot timpul m-a înviorat.

Epistola către Filipeni, epistola către Evrei și prima epistolă a lui Petru se adresează credinciosului care se găsește în pustiu și pășește spre cer.

Israel în Canaan: Piciorul lor a călcat în țara în care curgea lapte și miere. Au trecut Iordanul, au încheiat călătoria prin pustiu și Egiptul era departe de ei. Acum stăteau ca o națiune de luptători, cu sabia în mână, gata să ia în posesie țara, despre care Dumnezeu spusese: „Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru vi l-am dat vouă” (Iosua 1.3). Ei n-au avut o viață **comodă**, ci ea a fost caracterizată prin „lupta credinței”. Lozinca lor era: „**Înainte!**” Sub conducerea Domnului din ceruri, ei au mers din victorie în victorie. Aceasta îl arată pe credincios deja răpit, șezând în locurile cerești în Hristos Isus. Credinciosul este deja acum binecuvântat cu „orice binecuvântare spirituală în locurile cerești în Hristos” (Efeseni 1.3). Epistola către Efeseni ar putea fi numită „Canaanul credinciosului”. Acolo întâlnim adesea expresia „**locurile cerești**”, iar credinciosul este văzut deja acolo, în Hristos. Cerul, și nu pământul este locul moștenirii și al binecuvântărilor sale. El este părtaș al chemării **cerești** (Evrei 3.1), cetățenia sa este în **ceruri** (Filipeni 3.20) și acolo, unde este comoara sa, va fi și inima sa. Canaanul nu este o imagine a părții credinciosului când va pleca de pe pământ pentru a fi la Hristos; **acolo** va intra în odihnă. În Canaan folosește sabia și scutul. Aceasta este poziția sa conform Epistolei către Efeseni. În capitolul 6, credinciosul este văzut în luptă cu duhurile rele, care îi contestă drepturile și încearcă să-l împiedice în savurarea binecuvântărilor. El a îmbrăcat armura lui Dumnezeu, ca un războinic în ziua luptei; dacă va rămâne consecvent - „tare în Domnul și în puterea tăriei Lui” -, va birui. Hrana sa zilnică este hrana țării Canaan, pâine nedospită și boabe prăjite, care sunt o imagine a lui Hristos înviat. Prin acestea este întărit pentru luptă. Această luptă nu este o joacă de copii, ci o controversă publică cu diavolul. Cel care cunoaște cel mai bine locul și partea sa în Hristos, va avea parte de lupta cea mai aprigă.

Noi suntem în același timp în Egipt, în pustiu și în Canaan. Noi suntem în lume și este noapte, așa cum cântăm și într-o cântare: „Se va sfârși a lacrimilor noapte”; dimineața, la venirea Domnului vom lăsa în urma noastră toate lacrimile.

Așa cum ne învață **experiența**, suntem în pustiu. Suntem copii, care merg încă la școală și se află sub disciplina Tatălui. Aceasta este o lecție, care se întinde pe tot parcursul vieții. Ea va fi încheiată când va veni Domnul pentru noi și vom fi la El.

Conform poziției noastre suntem în Canaan. Pentru că, în timp ce ne **înconjoară** lumea și carnea **locuiește în noi**, suntem înălțați deasupra lor în Hristos, iar poziția noastră este **în El**. Acolo ajungem în conflict cu diavolul, iar lupta noastră cu el va înceta numai când diavolul va fi aruncat din cer la venirea Domnului (Apocalipsa 12.9). Dar deja acum suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit, care a câștigat lupta pentru noi și care tot mereu triumfă prin noi. Dumnezeu va zdrobi în curând pe diavolul sub picioarele noastre (Romani 16.20). El ne îndeamnă mereu la luptă, spunându-ne că aceasta va dura numai o perioadă **scurtă**. Până atunci, drag luptător sfânt, îmbracă armura și pășește contra dușmanului! Pune mâna pe sabia Duhului! Tot înainte în lupta divină! Nu slăbi în luptă, până ce câmpul este al tău!